

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

ΙΔΑ τὸν δορχαῖον τάφον, εἰς τὸν δοποῖον ἡ σκαλάνη ἀπέδωκε τὸ φῶς, διαλύσσασα τὸ οὐκότος χιλιάδων νυκτῶν. Ἡτογ διφεύμενός ἀκόμη ἐκεῖ δύον εἰδέθη, μόνος καὶ ἔρημος μέσος εἰς τὰ κόκκινα σπλάχνα τῆς γῆς, σὺν ἀποκλανήμένος εἰς τὸ οὐκότος τῆς ἀνυπαρξίας, καὶ χάσματι ὡς νὰ ἐπιληπτείται μὲ τὸν οὐρανόν, μὲ τὸν κόσμον, μὲ τὰς μορφὰς ποὺ βλέπει ἀπ' ἐπάνω τον. Εἶναι τόσον πολὺν χώρον θαμμένος, ώστε φαίνεται διτὶ καὶ δι' οὐρανούς ἀκόμη, τὸν δοποῖον βλέπει ἀπὸ τὸ βάθος του, θὰ ἔχῃ μεταβλήση, καὶ τὸν κυντάσει μὲ ἀποδιά.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις, τὴν δοποῖαν προσεγεῖ, δι' ἀρχαῖος τάφος εἶνας τὸ βάθος του. Πείλθεοθε δικέωσας μόλις τὸν ίδητος διι τὸ μακαρίτης χωριός ἡ ἡγεμών—εἰς τὴν ἀρχαῖοτη διέφεραν τόσον δλόνια αὐταὶ αἱ δύο ίδιότητες! —δ δοποῖος εἰχεν ἐνταφιασθῆ, εἰς αὐτὸν δὲν εἶχε «γαταν ἐλαφράν». Καὶ οὐδὲ τὰς περιοτάσσις, ὑπὸ τὰς δοποῖας ἡσπασμένη σύμερον, μὲ τὰς «έρωτας τῶν νεκρῶν», μὲ τὰ ψυχοάρβατα, μὲ τὰ ἡλεκτρικὰ τρόμα καὶ μὲ τὰς ἀεράνους ἐξορύξεις τῆς γῆς πρὸς τοποθέτησιν σωλήνων καὶ συρμάτων, δὲν ὅπαρχει, δυοθέτω, μεγαλειτέρα κατάρα δι' ἔνα νεκρὸν ἀπὸ τὴν εὐχήν του νὰ ἔχῃ γαταν ἐλαφράν.

Καὶ διά τάφος τῆς δόδον Ἀχαρονῶν εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς αἰτίας θὰ διεβείῃ τὴν ἀνάστασιν του· πιθανότερον εἰς τὸ ἡλεκτρικὸν τρόμα· ἐὰν δὲν ὅπηχεν αὐτό, δὲν θὰ ἐσκάπτετο. Λοιπὸς ἀκόμη τὸ οἰκόπεδον διὰ νὰ κτισθῇ προσοδοφόρον σπίτι.

Αὐτὸς ἐπίσης ἐξηγεῖ καλλίτερον διὰτὶ διά τάφος χάσματι χωμένος δι μισός μέσα εἰς τὸ ἄσκαφον δριον τοῦ δρόμου, προβάλλει εἰς τὸ φῶς ἓντα πελάρων μαῦρο στόμα ἀνοικτὸν, ὃς νὰ ἐφωτιᾶ ἐντρομός τι εἶναι αὐτὸς δι τρομερός ικότος ποὺ γίνεται ἀπ' ἐπάνω του καὶ ἀπὸ τὸ βάθος ποὺ τὸν διασείει εἰς τόσον βάθος, καὶ τι εἶναι αὐτὴ ἡ πέντιμος καθωδικούσσονα· καὶ θὰ πιστεύῃ, ἐὰν εἶναι χριστιανὸς καὶ δηλαδιολάτρης, διτὶ θὰ εἶναι ἵσως δι φοβερός καθὼν τῆς Δευτέρας παρονοίας.

Ἄλλα δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ χάση φλέπων μὲ κατάπληξην διτὶ δι τόπος αὐτὸς ἔχει τόσους ἀέρογον, οἱ δοποῖοι μαζεύονται ἀπ' ἐπάνω του καὶ τὸν κυντάζουν.

Ἀπὸ τὸ ἄσκαφον καὶ μυστηριῶδες χάρος του, διά τάφος αὐτὸς ἀφίνει μιαν ἀποστολήν: ποτὸν ἀρά γε ἐνέλεισεν ἡγεμόνα, στοατηρόν, ποιητὴν, καλλιτέχνην ἢ πλοντοκάτην; «Η ἴσοροια—δὲν είμα ιδίως καὶ βέβαιος—δὲν ἀναφέρει νὰ ἐστείνετο καὶ τότε ἡ πόλις τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Στρατηγάδου ἔως τὸν σημερινὸν Ἀγιον Παντελέμονα. Ἡτο λοιπὸν κανεὶς φιλέσημος φομαντικὸς ἐπιτυμήσας νὰ ταφῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ νὰ εἶναι καὶ μετὰ θάνατον μακράν τοῦ κόσμου; Ἡ μήπως ἡτο κανεὶς νεφαλαιοῦχος καταδικωμένος διὰ τὰ δαγεῖς καὶ εἰχε: ζητήσει ἐκεῖ τὴν ἡσυχίαν του; "Ισως νὰ ἡτο ἐκεῖ πρὸ δύο η τριῶν χιλιάδων χρόνων κάποιος δῆμος, κάποιο χωριό, καὶ δι εὐρεθεὶς τάφος νὰ ἡτο τοῦ Παρθέδρου του. Τίποτε δὲν ἡμιροπεῖ κανεὶς νὰ ἐξακοιβώσῃ. Ἡ ἀρχαιολογία θὰ ἡτο εἰς θέσιν νὰ μᾶς λύσῃ τὴν ἀποθανάτην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀδυνατεῖ, διότι διά τάφος δὲν φέρει χαραγμένην ἐπ' αὐτοῦ καμιανή χρονολογίαν καὶ κανεὶς δύναται, ὥστε νὰ τὸ διαβάσῃ... καὶ νὰ μᾶς τὸ πῆ.

ΕΨΙΛΟΝ

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Τὴν Εὐτυχία τὴν ἀπαντῶ
συχρὰ στὸ δρόμο μόνη,
εὐγενικὰ τὴν χαιρετῶ
καὶ ἐκείνη μὲ σιμώνει,
μοῦ δίνει τὸ χεράκι τῆς,
μοῦ λέει πῶς μ' ἀγαπᾷ,
μοῦ λέει πῶς μὲ στοχάζεται,
μοῦ λέει... καὶ τὰ λοιπά.

'Απ' τὰ γλυκὰ τὰ λόρια τῆς
κάποτε πήρα θάρρος
κι' ἀμέσως τὴν ἐρώτησα:
—"Αν δὲν οὓς κάνῃ βάρος,
θέλετε νᾶρθετε μιτζῆ
νάμαστε συντροφιά;

K' ἡ Εὐτυχία, ποὺ πάντοτε
στέκεται στὰ καρφιά,
μούπε:—K' ἐγὼ θὰ τῶθελα,
μά, ξέρετε, δὲν πρέπει
μ' ἔνα φτωχὸς τραγουδιστὴ
δι κόσμος νὰ μὲ βλέπῃ.

ΙΩ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

«Υπάρχει πάντοτε κάποια τρέλλα εἰς τὸν ἔρωτα.
Υπάρχει όμως καὶ κάποια λογική εἰς τὴν τρέλλαν.

*
Τὶ κακὸν μποροῦν νὰ κάμουν οἱ κακοί; Τὸ κακὸν ποὺ κάμουν οἱ κακοί είναι τὸ χειρότερον κακόν.

*
"Ολα τὰ ζῶα μέχρι τοῦδε ἐδημιούργησαν κάπι ἀνώτερον τοῦ εἰδοντος του. Ο ἄνθρωπος τάχα δ' ἀποτελέση τὴν ἄμπτωτιν καὶ θὰ στραφῇ πάλιν πρὸς τὸ ζῆτον, ἀπὲι νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν ὑπεράνθρωπον; Ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸν πληθυνούντος διὰ νὰ ἐπιστρέψουμεν εἰς αὐτὸν;

Nίκος

*
Ἐπὶ τῶν τάφων ἀναγινώσκει τις στερεοτύπως πάντοτε ἐπαίγοντες διὰ τοὺς νεκρούς. 'Εὰν δὲν ἔχῃ τὶ ν' ἀλέση, περιστρεφομένη εἰς τὸ κενόν, κατασυντρέψει ἐκτῆτην.

*
Τὰ φόδα μαραίνονται καὶ αἱ ἀκανθαὶ μέρουν. Ἰδούν ἡ ζωὴ.